

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Hypatia eminentiſſima in philoſophia foemina. Cap. XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRAT. HISTOR.

sed fecus expositam omnino per literas significauit. Corpus quoq; Ammonij capit, inq; ecclesia quadam recōdit: at non Ammonij, sed Thamnasij nomine nuncupauit. Et cū in ecclesia magnitudinem animi illius utpote graue certamen pro pietate perpessi laude & prædicatione extulisset, iussit martyrem appellari. Verū qui modestiores erant, etiam ex ipsis Christianis, Cyrilli studium erga Ammonium minimè approbarunt. Nam exploratum habebant Ammonium non in tormentis interiisse, ne Christum denegare cogereetur, sed temeritatis suæ poenas dedisse. Quocirca Cyrillus ipse illud ipsius facinus silentio inobliuionem pedentim venire passus est. At ne adhuc quidem acerba illa inter Cyrillum, & Orestem suscepta contentio sedata est: quippe alia Clades huic non dissimilis, quam sum iam narraturus, eam renouauit.

De Hypatia eminentissima in philosophia fœmina.

CAP. XV.

MVlier quædam erat Alexandria Hypatia vocata, filia Theonis Philosophi. Hæc tantos in literis fecit progressus, ut omnes philosophos sui temporis longe superaret: ac non modo in scholam Platoniam à Plotino deductam succederet, verumetiam omnes philosophorum omnium præceptiones & disciplinas omnibus, qui eam audire volebant, explicaret. Quapropter quotquot philosophi studio incendebantur, vndique ad illā confluebant. Quinetiam propter grauem animi fidentiam, quam ex doctrinæ fontibus hauserat, etiam in conspectum principum, summa cum modestia venire non dubitauit. Neque illam pudebat, in mediam hominum frequentiam prodire. Omnes enim eam ob singularem animi moderationē cum reuerētia quadam & venerabantur, & suspiciebant. Itaque inuidiæ flamma tum contra eam incensa est. Etenim cum crebrius cum Oreste in colloquium veniret, populus ecclesiæ illam cepit insimulare, quod episcopo ad amicitiam Orestis reconciliandam aditum penitus intercludebat. Proinde certi homines, qui erant natura paulo feruentiores, quibus Petrus,
lector

lector in ecclesia Duce[m] se prae[be]uit, vno consensu mulierem domum alicunde redeuntem obseruant, de curru, quo vehebatur deturbant, ad ecclesiam quae Caesareum dicitur, rapiunt: exutamq[ue] vestibus, testis acutis ad necem vsque dilacerant, eius membra discerpunt, discerptaque ad locum, qui Cinaron dicitur comportant, atque igni comburunt. Hoc facinus cum Cyrillo, tum ecclesiae Alexandrinae non exiguam labem asperit infamiae. Nam qui religionem Christianam profitentur, a caede, pugnis, & id genus alijs, omnino alieni esse debent. Haec res gestae sunt quarto anno episcopatus Cyrilli, ad decimum consulatam Honorij & Theodosij septimum, Mense Martio cum obseruabantur ieiunia.

Quod Iudaei bellum contra Christianos rursus instaurantes, facti sui poenas luerunt,
CAPVT XVI.

BReui tempore post, Iudaei pro scelere nefario rursus contra Christianos ab ipsis admissio poenas perfoluerunt, in loco quodam Chalcidem, & Antiochiam interiacente, qui Inmesta dicitur. Iudaei, cum more suo ludos facerent, & inter ludendum multa absurda admitteret, tandem praebrietate e metis potestate egressi, non Christianos solum, verum etiam ipsum Christum in ludis suis contumelia afficere coeperunt: crucem etiam, eosque qui in crucifixo spem ponunt, habere ludibrio: & propterea tale quoddam facinus moliri. Puerum scilicet Christianum comprehendere, cruci alligare, in sublime suspendere. Quo facto, primum irrisione illudere, cachinnos in eum tollere: post paulo, infania correpti, illum vsque eo verberibus caedere aggrediuntur, quoad praecruciatu vitam amittat. Hac de causa, grauis inter eos & Christianos concertatio oritur. Quintem Imperatores de facinore certiores fiunt, qui per literas prouinciae illius magistratibus significant, ut facinoris autores & conquirendos curarent, & debitis supplicijs coercendos. Itaque Iudaei, qui ibi habitabant, pro scelere quod ioco conscuerant, serio poenas luerunt.

*Mester sic
leg. Nice.
lib. 14.
cap. 16.*